

[Inger Gautier Schmit.]

netop maatte kræve, at Staten havde disse Kulturfaktorer i sin Haand. Vi har da ogsaa i Lande, hvor Revolutionen er gennemført, i Rusland og i Tyskland, set, hvorledes Staten, Kommunen, det offentlige, overtager forskellige store Teater-etablissementer og driver dem, netop fordi man ønsker dem lagt ud til Folket. Jeg kan give det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch Ret i dette, at Tendensen er social, men derfor kan man udmærket godt have et privat Teater, thi jeg mener rigtig nok, at Kunsten er i høj Grad social, Kunsten griber alle Mennesker dybt; det er jo det forunderlige ved Kunsten, at hvad enten man er rig eller fattig, saa griber Kunsten Menneskenes Hjerter og bringer dem sin Rigdom.

Jeg kan aldeles ikke erkende, at det er at spille Hasard med det kongelige Teater, som det ærede Medlem Hr. Bindlev sagde, naar vi efter saa mange Aar, og efter at Staten har ofret saa mange Penge paa det kongelige Teater, nu kommer til det Standpunkt at vi siger: nu vil vi prøve at træffe en fast Ordning, men hvis denne ikke gaar, saa maa Teatret ledes under andre Former. Saa maa man da have Lov at sige, at Staten i saa Henseende har opfyldt sin Pligt.

Bindlev: Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at det ikke paa nogen Maade var min Hensigt at forvanske hans Ord. Jeg er og har hele Tiden været ganske klar over, at han sagde og mente „Folkekirken“, og da jeg sagde „Kirken“, mente jeg heller ikke andet end Folkekirken.

Til den højtærede Undervisningsminister vil jeg gerne sige, at naar han kræver, at jeg skulde have holdt den Tale, som jeg holdt i Dag, sidste Aar, saa er det efter min Mening ganske uberettiget. Den Gang vi sidst havde Teaterspørgsmaalet til Debat her i Folketinget, da var det netop fra konservativ Side forlangt, at Styrelsesformen skulde ordnes, samtidig med at Bygningsforholdene blev ordnet, men dette vilde man ikke gaa med til fra deres Side, som væsentlig gennemførte Byggeloven. Med andre Ord, vi var paa det Tidspunkt afskaaret fra at sige vor Mening om det kommende Styre, og derfor er det rigtigt, at min Tale bliver holdt nu, hvor Styrelsesspørgsmaalet er fremlagt til Debat. Det er ganske rigtigt, at det Budget, som forefandt i Betænkningen den Gang, det blev Rigsdagen bekendt med, men jeg kan ikke

indse, at det Budget er vedtaget, fordi det har været vedføjet som Bilag til en Betænkning. Det vilde da være temmelig hasarderet, hvis man mente, at alt, hvad der har været Bilag til en Betænkning, dermed var vedtaget af Rigsdagen, det vilde være en helt ny Lovgivningsform, vi saa kom ind paa. Nej, det Budget, der var forelagt, det var antydningssvis, og hvis man her i det Lovforslag, vi nu har til Behandling, havde indføjet et Budget, som skønsomt angav, at nogenlunde i den Retning vilde det komme til at ligge, saa vilde jeg ikke have haft nogen Betænkning, ikke have haft noget som helst imod det, men det, som jeg paa det bestemteste advarer imod, er at binde det kongelige Teaters Skæbne til dette Beløb 750 000 Kr. Nu siger den højtærede Minister, at den Ordning, som jeg her, skitsemaæssigt og antydningssvis, har foreslaaet, at man skulde have en Prøvetid paa et Par Aar, vilde være den sletteste Ordning af alle. Ja, men det er dog den Ordning, vi har i Øjeblikket. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Ja, men den er da ogsaa forfærdelig!). Ja, den er maaske ikke den ideelle, men derfor siger jeg jo ogsaa, at det skal kun være en Overgangsperiode; men naar man har haft den „sletteste Ordning“ i en saa lang Række af Aar, som vi har haft, kunde man vel ogsaa have den et Par Aar endnu, naar det drejer sig om at faa Klarhed over, hvilke Udgifter man maatte regne med, og hvilke Indtægter man kunde haabe paa. Naturligvis vilde det, hvis en letsindig Mand blev sat i Spidsen for Teatret, betyde, at man maaske i nogen Grad gav carte blanche, det kunde maaske oven i Købet for en meget letsindig Mand føre til, at han overdrev Udgifterne for at være paa den sikre Side, men jeg er ganske overbevist om, at den højtærede Undervisningsminister, naar han træffer sit Valg, selvfølgelig ikke vil vælge nogen letsindig Mand, men vil have Sikkerhed for, at det netop bliver en Mand, som han kan have Tillid til, en Mand, som ærligt og redeligt vil gaa ind under en saadan Ordning og af al sin Evne vil bestræbe sig for at faa det sande Forhold frem, det sande Budget. Og navnlig naar det afhænger af Personspørgsmaalet — og det er vi vel alle enige om, at Personspørgsmaalet er det afgørende — netop da Personspørgsmaalet er det afgørende for en saadan Prøvetid, netop derfor kan jeg ikke se, at det, jeg har foreslaaet, vil være saa uheldigt, for det skulde vel være muligt at finde en Mand, der var i Stand til at føre en saadan Prøvetid igennem, saaledes at den kunde være et